

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ СЪСЕДЪТ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1992

chitanka.info

През нощта беше паднал още сняг върху бялата пелена, която вече покриваше равнината и снежният пласт бе дебел два или три метра. Бялата равна и еднообразна повърхност се простираше чак до хоризонта. Майкъл Холт гледаше през предпазното, дебело тридесет сантиметра, стъкло на прозорчето в командната зала и първото нещо, което забеляза, бе участък от кафява земя, широка стотина метра, заобикаляща къщата, а веднага след нея се стелеше снегът, от който изникваше някое голо и изкривено дърво. Още по-надалеч, точно накрая на хоризонта той зърна металната кула, където живееше Ендрю Макдермот.

В продължение на седемдесет или осемдесет години тази гледка предизвикваше у него единствено омраза и раздразнение. Планетата беше достатъчно обширна, нали?

Защо тогава Макдермот бе построил този метален урод на място, където Холт не можеше да не го вижда? Макдермот притежаваше доста голямо имение и значи можеше да построи своето жилище петдесет или шестдесет мили по на изток, близо до бреговете на широката река, прекосяваща континента. Но не би. Холт не бе пропуснал деликатно да му подсказже това, когато бяха дошли архитекти от Земята, но Макдермот също толкова възпитано бе настоял кулата да бъде построена точно на това място.

И беше останала там. Докато я гледаше, Майкъл Холт чувстваше, че му се повдига. Отиде до командното табло и сложи слабите си възлести ръце върху блестящия реостат. Имаше нещо чувствено в начина, по който ръцете на Холт докосваха бутоните и лостовете. Сега, когато приближаваше двестата му годишнина, той все по-рядко докосваше жените си и освен това тях никога не ги бе обичал така страстно и силно, както обичаше своите артилерийски установки. А те можеха само за миг да направят на парчета Ендрю Макдермот и неговата обител.

„Само че ще оставя той да ме провокира“ — помисли си Холт, изправен пред таблото. Беше висок и много слаб, лицето му бе белязано от годините, носът му бе голям и клонест, а червената му коса — изненадващо гъста.

Той затвори очи и си позволи лукса да мечтае.

Представи си, че Макдермот го е обидил, но не с обичайното си вечно присъствие, а директно. Например можеше да навлезе в неговата територия или пък да прати робот да отсече някое дърво на границата на техните имоти, или пък още по-лошо — да инсталира неонов надпис с някаква вулгарна фраза по негов адрес. Нещо, каквото и да е, само и само да оправдае неговото отмъщение.

После Холт си представи как влиза в командната зала, за да предаде ултиматум на врага си. „Махни този надпис, Макдермот“, или пък: „Махни веднага роботите си от моите земи.“ И отказът на другия: „Щом искаш война, нека бъде война!“

Макдермот щеше да отговори със залп от лъчи — какво друго можеше да се очаква от долен тип като него? Отражателните щитове на първия отбранителен ред на Холт лесно щяха да отклонят лъчите, поглъщайки ги и отправяйки енергията в генераторите на Холт. После Холт щеше да мине в атака. Пръстите му щяха да управляват командните лостове и прациящи разряди от енергия щяха да се издигат в йоносферата, за да паднат отново върху къщата на Макдермот, минавайки през неговите предпазни щитове, така, сякаш изобщо не съществуваха. Холт си представяше как дърпа командните лостове със стиснати ръце, мятайки мълния след мълния, докато омразното жилище на Макдермот гори на хоризонта, обгърнато от адски пламъци, и рухва на парчета в снега.

О, заслужаваше си да преживее миг като този!

После щеше да отиде до прозореца, за да гледа пламъците, и да поглажда лостовете като гърба на верен кон. Но и това не стигаше: щеше да излезе, за да види отблизо димящите развалини и да се увери, че кулата е разрушена веднъж завинаги.

Впоследствие естествено щеше да има разследване. Петдесетте владетели на планетата щяха да се съберат, за да обсъдят случилото се, а Холт щеше да обяснява: „Провокира ме дръзко. И вие знаете как ме обиди, като построи къщата си така, че да е винаги пред очите ми, този път обаче...“

И владетелите колеги на Холт щяха да кимат в знак на съгласие, защото и те като него държаха погледите им да витаят из необятна равнина, без нищо да ги обижда. И щяха да го оправдаят, а после да му предоставят земите на Макдермот. Така никой друг вече нямаше да повтори обидата.

Майкъл Холт се усмихна. Този сън му бе доставил удоволствие. Може би вълнението бе ускорило биенето на сърцето му и той трябваше да направи усилие, за да се успокои. В края на краищата той беше само един слаб старец и макар да не обичаше да си го признава, емоциите от един сън с отворени очи бяха достатъчни да го убият.

Той се отдалечи от таблото и се върна до прозореца. Нищо не се бе променило: участъка на чернозема, където неговите апарати стопяваха снега, по-нататък огромната бяла равнина и накрая онзи омразен израстък на хоризонта, който блестеше на обедното слънце. Холт се намръщи — неговият сън беше напразен. Нито един снаряд не беше изстрелян и къщата на Макдермот продължаваше да си стои там като трън в окоето. Холт се отлепи от прозореца и влачейки крака, се отправи към асансьора, който щеше да го отведе пет етажа по-долу, където живееше неговото семейство.

2

Холт чу щурчето да цвърчи и поразен погледна екрана.

— Да?

— Има за вас повикване отвън, господин Холт. Търси ви господин Макдермот — каза спокоен метален глас.

— Искате да кажете секретарят на господин Макдермот?

— Не, лично Макдермот, господине.

— Ти се шегуваш! От петдесет години не ме е търсил. Трябва да има повреда във веригата!

— Вие много добре знаете, че аз не мога да се шегувам. Да кажете ли на господин Макдермот, че не желаете да разговаряте с него?

— Не, почакай. Опитай се да узнаеш какво иска, а после му кажи, че не мога да говоря с него.

Холт потъна в едно кресло и втренчи очи в екрана. Защо ли го търси Макдермот? Сигурно за да се оплаче от нещо, от някакво тежко нарушение може би. Холт почувства, че кръвта му кипва. „Нека да го оставим да се оплаче! — помисли си той. — Нека да обвинява, да крещи!“ Може би е дошъл изгодният случай да открие враждебността си към него. Беше насочил оръжията си от десетки години и знаеше, че може да унищожи Макдермот миг след като оня изстреля първия залп. Никакъв предпазен щит не можеше да го защити от оръжията, с които

Холт разполагаше. „Нека само да започне той! — молеше се Холт — О, направете така, че той да е агресорът! Аз съм готов и преготов.“

Щурчето отново зацвърча и гласът на робота секретар каза:

— Говорих с него, господине. Не пожела да ми каже нищо. Желаете да говори с вас лично.

— Добре — въздъхна тогава Майкъл Холт. — Свържи ме.

На екрана се редуваха за няколко мига електронни разряди, докато вътрешният канал се сменяше с външния... Холт седеше вцепенен и раздразнен, защото не можеше да потисне напрежението. И в един миг изумен си даде сметка, че не помни вече гласа на неприятеля си — от години си говореха само чрез роботите си.

Екранът светна и един жаловит глас попита:

— Холт, къде си?

— Тук, седнал в креслото, Макдермот. Какво има?

— Включи видеото, искам да те видя.

— Не можеш ли да ми говориш, без да ме виждаш? Толкова ли ти харесва моето лице?

— Моля ти се, не е моментът да се заяждаме за глупости. Хайде, включи видеото!

— Позволи ми да отбележа — заяви студено Холт, — че ти ме потърси. Според правилата на етикета аз трябва да реша как да се води предаването, а аз предпочитам да не ме виждаш. Ще добавя още, че не желая и да разговарям с теб. Давам ти тридесет секунди да изложиш протестите си, защото имам работа.

Последва дълга тишина, през време на която Холт усети, че ръцете му треперят, а това го ядоса. Беше се вторачил в екрана с пламтящи очи, сякаш искаше да изпепели неприятеля си с мощността на погледа си.

Накрая Макдермот каза:

— Няма за какво да протестирам, Холт, само искам да те поканя.

— На чай ли? — попита хапливо Холт.

— Наречи го както искаш. Искам да дойдеш при мен, Холт.

— Да не си се побъркал?

— Още не. Ела. Нека да сключим примирие — замоли се Макдермот. — И двамата сме старци — болни и глупави. Време е да приключим с тази безполезна омраза.

Холт избухна в смях.

— Да, стари сме, но аз не съм болен, а пък глупакът си ти. Не е ли малко късно да ми подаваш маслинен клонка?

— Никога не е прекалено късно.

— Знаеш добре, че не може да има мир между нас — отвърна Холт. — Поне докато онова чудовище, което построи, обижда погледа ми и ми е като трън в очите. Макдермот, никога няма да ти простя, задето я построи.

— Защо не ме изслушаш? — каза Макдермот. — Когато си отида, можеш да вдигнеш цялата къща във въздуха, ако искаш. Но сега те моля да дойдеш при мен. Имам... имам нужда от теб, Холт.

— Тогава защо не дойдеш ти при мен? — попита Холт. — Ще отворя широко вратата на моята къща и ще седнем край огъня, за да си припомним всичките дълги години на нашата омраза.

— Ако можех да дойда, нямаше да имам нужда да те видя — беше отговорът на другия.

— Какво искаш да кажеш?

— Включи видеото и ще разбереш.

Майкъл Холт набърчи чело замислен. Знаеше, че с годините е станал много грозен и не държеше неговият неприятел да го вижда в такъв вид. Но не можеше да види Макдермот, без да се покаже. С рязък и неочакван жест той натисна бутона, който бе вграден в облегалката на креслото, и на екрана се появи образ.

Всичко, което Холт успя да види, беше едно набръчкано лице, набраздено и безформено. Макдермот беше на повече от двеста години и му личеше. Лицето му бе само кожа, по-точно пергамент и кости, лявата му половина беше изкривена с разширена ноздра, крайчето на устата — извърнато надолу, за да оголи зъбите, а клепката му подскачаше. Повече нищо не се виждаше, но Холт се досети, че Макдермот е потопен до шия в хранителна вана. Значи добре се бе подредил.

— Получих удар, Холт — каза той, — и съм парализиран от шията надолу. Не мога да ти сторя зло.

— Кога се случи?

— Миналата година.

— Не си ми казвал.

— Не мислех, че те интересува. Но сега е различно Холт, защото умирам и искам да те видя още веднъж насаме. Мислиш, че е лудост

да те карам да дойдеш при мен... но аз ще махна предпазните щитове, ще пратя роботите си отвъд реката. Ако искаш, можеш да дойдеш с цяла войска, но ще ме намериш сам и беззащитен. Мислиш, че искам да ти устроя клопка, нали? Аз бих си помислил същото, ако бях на твое място, но не е така. Моля те, повярвай ми. Ще отворя широко вратата на моята къща и ти ще можеш да дойдеш и да ме оскърбяваш, а аз няма да мога да направя нищо, за да се защитя. Но ела! Имам да ти казвам нещо много важно за мен и искам това да стане на четири очи. Няма да съжаляваш, че си дошъл, уверявам те, Холт.

Холт се беше втреничил в този човешки скелет на екрана и трепереше объркан и обзет от съмнения.

Макдермот трябваше да е полудял. От години Холт не минаваше отвъд зоната, охранявана от собствените му щитове, а сега онзи му искаше не само да излезе на открито, където би могъл да го поразил лесно, но направо да влезе в къщата му и да сложи главата си направо в устата на лъва! Това беше просто абсурдно!

— Нека поне да ти покажа, че съм искрен — настоя Макдермот. — Махнах щитовете, опитай се да изстреляш един залп срещу къщата в която и да е точка. Хайде!

Дълбоко смутен и разколебан, Холт се опря на лактите си, за да стане от креслото, и се отправи към командното табло, което се намирало настрани от видимостта на екрана. Колко пъти беше натискал тези бутони и дърпал тези лостове в своите сънища с отворени очи, без да посмее да изстреля поне един залп, освен пробните, но те бяха насочени срещу мишена вътре в неговия имот. Струваше му се, че сънува сега, когато най-последно можеше да насочи ударите срещу блестящата кула, където живееше Макдермот. Толкова беше развълнуван, че се уплаши да не би да получи сърдечна криза.

Стисна с треперещи ръце бутоните, като се колебаеше дали да метне срещу Макдермот един лъч от хиляда мегавата, или един с по-малък интензитет. Ако неговият враг бе казал истината, дори някой от по-слабите лъчи можеха да предизвикат огромни щети.

Насочи удара не срещу къщата, а към едно дърво, което се намирало малко по-навътре от линията на защита на Макдермот и стреля. Дървото се изпепели за миг.

— Ето — възкликна от екрана гласът на Макдермот. — Хайде, цели се към къщата, удари кулата, нали щитовете не действат.

„Старческо слабоумие“ — помисли си Холт. Съвсем объркан, той вдигна мерника и насочи лъча към една от сградите край жилището на Макдермот. Блиндираната стена се запали, а после рухна под разрушителния ефект на лъча, като се дезинтегрира в облак от протони, които се разпръснаха в ледения въздух.

Поразен и невярващ на очите си, Холт си даде сметка, че нищо не му пречи да разруши омразната обител на Макдермот така, че тя да изчезне завинаги. Нямаше опасност неприятелят да контраатакува. Нямаше дори да прибягва до тежката артилерия, която беше приготвил с такова ревностно усърдие. За да се постигне резултатът, беше достатъчен един лек лъч. Но така щеше да бъде много лесно. Атака от този род нямаше да му достави никакво удоволствие. Макдермот не го бе провокирал, напротив, стоеше си там неподвижен и безсилен и го беше помолил да отиде при него.

Холт се върна пред екрана.

— Трябва да съм луд колкото тебе — заяви той. — Отпрати роботите и остави щитовете дезактивирани.

3

Майкъл Холт повика семейството си. Той имаше три жени, от които най-старата беше негова връстница, а най-младата беше само на седемдесет години. Имаше и седем сина на възраст от шейсет до сто и трийсет години, после внуци и правнуци и накрая подбран отряд от работи.

Събра ги в голямата зала на Замъка Холт, зае мястото си начело на масата, като оглеждаше едно по едно тези лица, които толкова приличаха на неговото. После спокойно каза:

— Отивам да направя посещение на Макдермот.

Всички бяха прекалено дисциплинирани, за да изразят с думи изненадата си, но изражението на лицата им беше достатъчно красноречиво. Той беше Господарят и неговата дума бе закон. Ако пожелаеше, можеше веднага да ги прати на смърт. Веднъж преди много години беше принуден да наложи своя авторитет по този жесток начин и никой не беше забравил това.

— Мислите, че съм се вдетинил поради възрастта — продължи той, усмихвайки се — и вероятно не трябва да ви виня. Но господин Макдермот е получил парализа, която го прави неподвижен от шията

надолу и иска да ми каже нещо важно, затова ще отида при него. Спуснал е щитовете и е отстранил роботите. Ако бях пожелал, можех да изпепеля неговата обител само с един удар.

Видя, че синовете му с мъка се сдържат да не изкажат своето мнение и продължи:

— Ще ме придружат само няколко робота: ако час и половина, след като съм влязъл в онази къща, не получите новини от мен, имате право да ме последвате, а ако ви попречат да стигнете до мен, отговорете с оръжия. Не мисля обаче, че ще се случи нещо. Но ви предупреждавам: ако някой ме последва преди посоченото време, ще бъде убит.

Когато свърши да говори, той отново изгледа всичките един по един. Знаеше, че това е критичният момент. Ако имаха дързостта, щяха да се споразумеят помежду си, да решат, че се е побъркал и да го свалят. Подобно нещо бе ставало много пъти в други семейства. Можеха да го лишат от командването и да програмират роботите така, че да получават заповеди от тях, а не от него. После щяха да го затворят в неговите апартаменти. Той беше дал вече достатъчно доказателство за безотговорност, за да реагират по този начин, но те не си помръднаха дори пръста. Нямаха смелост. Той беше главата на дома и неговата дума бе закон. Стояха бледи, потресени и объркани, и го проследиха с погледи, без да кажат нито дума, докато излизаше от залата в креслото си на колелца.

След час бе готов за тръгване. Зимата бе стигнала до четвъртия от шестте си месеца и Майкъл Холт не си бе показвал носа навън, откакто бе паднал първият сняг. Но нямаше защо да се страхува, защото нямаше да контактува с ледения въздух на равнината. Качи се на личната си кола вътре в къщата, автомобилът излезе от зоната на защитните инсталации и се понесе напред — малко тъмно петно върху безкрайната снежна шир. Осем робота придружаваха своя господар: те бяха достатъчни, за да предотвратят всякаква неприятност.

Чрез екрана в колата Холт можеше да види какво става междуременно в Замъка Макдермот. Роботите излизаха от там в редичка като черни мравки, минаваха през огромната порта и се отправяха на изток. Холт ги проследи с поглед, докато и последният се скри в далечината. Един робот, изпратен на разузнаване, му събщи малко по-късно, че са стигнали до реката.

Колата превземаше миля след миля по равнината, чиято монотонност се нарушаваше само от изкривените стебла на голите дървета. Под дебелия снежна пелена лежеше плодородна земя, която напролет щеше да се покрие със зеленина. Дърветата щяха да пуснат листа и да скрият отчасти гледката от Замъка Макдермот. През зимата обаче тази зловеща сграда с бакърен цвят стърчеше с цялата си грозотия, и най-вече затова Холт не можеше да понася зимата.

— Приближаваме до границата, господине — съобщи му един от роботите.

— Изстреляй един залп, за да се увериш, че щитовете са спуснати.

— Трябва ли да се целя в къщата?

— Не, достатъчно е в едно дърво.

Малко по-късно огромен възлест ствол пред Замъка Макдермот се изпепели, след като бе лизнат от огнен език.

— Щитовете все още са спуснати — съобщи роботът.

— Добре, хайде да прекосим границата.

Отпусна се на възглавниците на облегалката, докато колата потегляше, за да излезе от земите на Холт и да влезе в земите на Макдермот.

Когато прекосиха границата, нищо не се случи: Макдермот значи беше махнал и електронните детектори. Холт стисна изпотените си ръце, сега повече от всякога чувстваше, че се е оставил да го хванат в капан. Вече не можеше да се върне назад, беше прекрачил границата и се намираще в земите на Макдермот. По-добре е да умреш като герой, помисли си той, отколкото да живееш като страхливец.

Не беше виждал толкова отблизо Замъка Макдермот. Веднага след като го построи, Макдермот го беше поканил, но той, излишно е да го казваме, беше отклонил поканата, единствен от всички владетели на планетата. Освен това Холт много рядко напускаше имението си, защото малко бяха местата, където можеше да отиде, тъй като зоната с умерен климат на планетата беше разделена на петдесет големи частни имения. В редките случаи, когато Холт имаше желание да види някого от другите владетели, го правеше чрез екрана, а понякога някой от тях го посещаваше.

Сега му се струваше много странно, че когато най-после се реши да отиде на гости на някого, това беше точно Макдермот.

Колкото повече се приближаваше към къщата, толкова повече се принуждаваше да признае, макар и неволно, че тя не бе чак толкова грозна, колкото му изглеждаше от неговия замък. Централният корпус на зданието беше огромен, а над него се извисяваше осмоъгълната кула, построена в северния край. Тя бе висока поне петстотин метра и направена от метал. Гледана отблизо, изобщо не беше грозна.

— Вече сме вътре в защитения периметър — го осведоми един робот.

— Да вървим нататък.

Роботите изглеждаха загрижени и това бе естествено; не бяха направени така, че да изпитват дълбоки чувства, нито пък да ги показват и въпреки това в тяхното държане имаше някакво безпокойство, което не убегна на Холт. Не разбираха точно какво става, но знаеха, че тяхното идване тук нямаше за цел въоръжено нашествие в територията на врага. И все пак усещаха, че не става дума за приятелско посещение. А Холт си мислеше, че роботите не са единствените смутени и объркани същества в този миг. С нервна въздишка той се облегна на възглавниците, докато колата продължаваше да се движи с голяма скорост.

4

На стотина метра от тях крилата на голямата порта се отвориха и Холт се обади на Макдермот, за да му каже:

— Остави отворена вратата докато съм тук. Ако се затвори, ще си имаш неприятности.

— Не се тревожи — отвърна другият. — Не искам да ти изиграя номер.

Колата на Холт премина през входната врата — сега беше повече от всякога в ръцете на неприятеля си. Когато стигнаха до паркинга, Макдермот попита:

— Искаш ли да наредя да затворят паркинга?

— Не, нека си стои отворен — отвърна веднага Холт. — Не ме плаши студът.

Колата спря и роботите му помогнаха да влезе. Холт потрепера от ледения въздух, но беше въпрос на няколко мига, защото веднага след това прекрачи прага на Замъка, последван от роботите си.

— Аз съм на третия етаж на кулата — осведоми го гласът на Макдермот от един високоговорител. — Ако не бях отпратил всичките си работи, щях да ти пратя някой да те води.

— Можеш да пратиш член от семейството си — каза бързо Холт.

Макдермот не обърна внимание на предложението и се ограничи да добави:

— Продължавай по коридора до завоя, прекоси залата с оръжията и там в дъното има асансьор.

Холт и роботите му се движеха напред по тихите зали. Замъкът приличаше на музей. Коридорът с висок сводест таван беше ограден от двете страни със статуи и други произведения на изкуството, но всички те имаха занемарен и изоставен вид. Как е възможно човек да живее в подобна гробница? Холт прекоси една зала, окичена със старинни доспехи, като не можа да изчисли наум стойността им, защото всички тези безполезни дреболии произхождаха от Земята, която беше на разстояние много светлинни години.

Най-после стигнаха до асансьора и той ги понесе към кулата, която Холт бе мразил от толкова години. От време на време Макдермот им даваше указания чрез високоговорителите.

Прекосиха дълга зала, облепена с мрачни тапети, оживена от отблясъците на ониксовия под, и влязоха през тесен отвор в овална стая, пълна с прозорци, в която витаеше отвратителна миризма на смърт и упадък.

Ендрю Макдермот беше инсталиран в центъра на стаята вътре в подхранващата си вана, заобиколен от преплетени тръби и кабели. От него се виждаха само очите, които блестяха като пламтящи въглени на посърналото му лице.

— Радвам се, че дойде — каза той. Гласът му, благодарение на електронните усилватели, беше ясен и силен, но сега бе естествен и звучеше жаловито като шумоленето на перце, което кръжи, носено от вятъра.

— Никога не бих повярвал, че ще трябва да те видя тук — каза Холт.

— Нито пък аз. Но съм доволен, че дойде, Холт. Добре изглеждаш за годините си. — Неговите грохнали устни се свиха в гротескна усмивка. — О, но ти си още младеж — аз съм с трийсет години по-стар от теб.

Този разговор не интересуваше Холт и той каза:

— Защо ме накара да дойда? Удовлетворих желанието ти, но нямам намерение да остана тук целия ден. Каза, че си имал нещо много важно да ми съобщиш.

— Не, нямам какво да ти съобщавам — поправи го Макдермот, — а по-скоро искам да те помоля за една услуга. Искам да ме убиеш, Холт.

— Какво?

— Много просто. Трябва само да издърпаш тръбичките, които ме подхранват. Там са, при краката ми. Изтръгни ги и след един час аз ще бъда мъртъв. Или пък дръпни оня лост и аз ще престана да дишам. Ще умра много по-бързо и ще бъде много по-хуманно, ако ме умориш така.

— Имаш странно чувство за хумор — каза Холт.

— Наистина ли мислиш така? Опитай се да поместиш този лост.

— И ти ме накара да дойда дотук, за да те убия, така ли?

— Да — потвърди Макдермот. — Парализиран съм от една година и имам чувството, че съм растение. Стоя си тук ден след ден, без да правя нищо. А пък съм добре и мога да откарам още сто години. Даваш ли си сметка за моето положение, Холт? Да, получих удар и съм парализиран, но тялото ми е още здраво и тази проклета баня поддържа живота ми, като ме храни и масажира... Мислиш ли, че мога да продължа да живея още много време по този начин? Ти как би постъпил на мое място?

— Щом като искаш наистина да умреш, защо не помолиш някой от твоето семейство да те убие? — попита Холт.

— Нямам семейство.

— Не е вярно. Имаш петима синове.

— Четиримата умряха, а петият отиде на Земята. Аз съм единственият оцелял, вечен като небето. Двеста и трийсет години са много... Жените ми са мъртви, а внуците ми си отидоха. Ще се върнат след смъртта ми, за да си поделят наследството. И така, наистина няма кой да дръпне този лост.

— Нали имаш работи — подсказа му Холт.

— Твоите работи трябва да са специални, Холт — отвърна Макдермот с печална усмивка. — Аз тук нямам нито един подготвен да убие господаря си. Знаят много добре какво ще стане, ако

подхранващата баня не действа повече и се грижат старателно да не я повредят. Ти трябва да направиш това, Холт! Умолявам те, убий ме, разруши кулата, ако толкова ти пречи. Ти си победител в двубоя, чака те награда.

Гърлото на Холт пресъхна, струваше му се, че желязна ръка притиска сърцето му. Залитна и неговите работи, дресирани да улавят всяка промяна във физическото състояние на господаря си, се спуснаха да му помогнат да се настани в едно кресло. Не беше свикнал да стои на крака толкова дълго. Остана така седнал спокойно чак докато се почувства по-добре и каза:

— Не, не мога да го направя.

— Защо?

— Защото ще бъде много лесно, Макдермот. Мразих те прекалено дълго, за да се освободя от теб с един прост жест.

— Тогава бомбардирай кулата и ме унищожи.

— Без да бъда провокиран? Ти какво, за престъпник ли ме смяташ?

— Ами тогава какво да направим? — попита с уморен глас Макдермот. — Да заповядам на моите работи да прекосят границата към твоята територия? Да подпаля овощната ти градина? Какво да направя, за да те провокирам, Холт?

— Нищо. Няма да те убия. Намери някой друг да го направи.

— Ти си истински демон! — възкликна Макдермот и в очите му блеснаха светкавици. — Не си бях дал сметка колко ме мразиш. Извиках те, защото имах нужда от твоята помощ, защото съм сам и нещастен, а ти отхвърляш моята молба. Внезапно ти откриваш една благородна душа и отказваш да ме убиеш! Какъв демон си. Да знаеш, че чета мислите ти. Сега ще се върнеш в своя замък, щастлив, като знаеш, че съм сам и умиращ, но не е справедливо, Холт, да ме мразиш до такава степен. Признавам, че те обидих: построих кулата само за да нараня гордостта ти. Тогава накажи ме, лиши ме от живот, разруши кулата... но не ме изоставяй така...

Холт не отговори. Прокара език по изсъхналите си устни, вдъхна дълбоко въздух, стана от креслото и надвеси своята висока и мършава фигура над неприятеля си.

— Дръпни лоста — започна отново да се моли Макдермот.

— Няма.

— Демон!

Холт се обърна към роботите си.

— Време е да вървим — каза той. — Няма нужда да ни показваш пътя, вече го знаем.

Тъмната кола се движеше бързо по снежната равнина. Холт не отвори уста по време на целия път. Продължаваше да вижда отново в мислите си неподвижната фигура на Макдермот и не можеше да мисли за друго. Имаше още в ноздрите си миризмата на смърт и упадък, а в очите — безумния поглед на своя неприятел, който го молеше да го убие.

Намери семейството си събрано на изхода. Всички бяха бледи и напрегнати и желяха да го обсипят с въпроси, но не смееха. Трябваше той пръв да заговори.

— Макдермот е стар, болен и луд — каза той. — Неговите близки или са измрели, или са заминали. Предизвиква мъка и отвращение като го гледаш. Не искам да говоря повече за него.

Без да добави друго, той се качи в командната зала и отиде веднага до прозореца: върху снежната равнина се виждаха следите, оставени от колата, а кулата на Макдермот блестеше на слънцето.

Изведнъж Холт усети стените да треперят и чу пронизително съскане. Побърза да поиска обяснение от роботите пазачи и един от тях му отговори:

— Замъкът Макдермот ни атакува, господине. Едва успяхме да отблъснем една бомбардировка с голяма мощ.

— Щитовете повредени ли са?

— Не, господине. Трябва ли да подготвим контраатака?

— Не — отвърна Холт, докато усмивката се изписваше на лицето му. — Ограничете се само със защитни мерки. Разширете щитовете чак до границата и ги дръжте непрекъснато в действие, така че Макдермот да не може да ни навреди. Искане да ме провокира, но няма да успее.

Той се отправи към командното табло и възлестите му ръце галеха уредите с жест, изпълнен с обич. Най-последно, мислеше си той, се стигна до война. Оръжията на Замъка Макдермот стреляха непрекъснато, но ударите веднага бяха отклонявани от щитовете. Оръжията на неприятеля му бяха доста слаби, за да му навредят.

Сега Холт можеше безнаказано да съкруши Макдермот и неговия Замък, но нямаше да го направи, както и не беше дръпнал лоста, което би позволило на Ендрю Макдермот да умре веднага.

Този стар глупак не беше разбрал: не жестокостта, а егоизмът беше този, който му попречи да го убие. През всичките тези години Холт беше избягвал да предприема атака, която би му донесла победа. Изпитваше смътно чувство на състрадание към този затворен в живителна вана парализиран, но беше сигурен, че няма да го убие.

— Когато си отидеш ти, Ендрю, какво ще ми остане да мразя?

Тъкмо това бе причината, поради която не го бе убил.

Майкъл Холт надзърна през огромния защитен прозорец и видя пространството от кафява земя, снежната равнина, пресечена от дирите на колата му, и ужасното грозилище — Замъка Макдермот. Повдигна му се от гледката на омразната метална конструкция, която се издигаше на хоризонта, и си спомни колко беше красива панорамата преди сто години, когато Макдермот още не беше построил своя замък.

Холт погали лостовете на своите оръжия така, сякаш бяха гърди на момиче, после сковано и бавно се отдалечи от таблото и потъна в креслото, за да слуша грохота на залповете, които Макдермот напразно мятеше срещу защитните устройства на Замъка Холт, докато се спускаше зимният мрак.

Разказът е публикуван във вестник „Орбита“, бр.1,2/1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.